

Semblances dels nous membres de la Secció Històrico-Arqueològica

Carme Barceló i Torres (Cartagena, 1949), llicenciada i doctorada amb Premi Extraordinari a la Universidad Complutense de Madrid i catedràtica honorària de la Universitat de València, reuneix, al meu entendre, condicions més que suficients per a ser presentada com a membre corresponent de la Secció Històrico-Arqueològica.

M'ha estat difícil resumir un currículum de 52 pàgines escrites en espai senzill i destaco, en conseqüència, una petita part de la seva tasca intel·lectual. És autora de 16 llibres, entre els quals: *Minorías islámicas en el País Valenciano: historia y dialecto*. Universitat de València i Instituto Hispano-Árabe de Cultura, Valencia i Madrid 1984 (amb pròleg de Joan Fuster); *Toponímia àrabica del País Valencià: Alqueries i castells*. Institut de Filologia Valenciana, València 1983 (tema que tractà de nou a *Noms àrabs de lloc*. Bromera, Alzira 2010); *Àrab i català: Contactes i contrastos*. Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana i Publicacions de l'Abadia de Montserrat, València i Barcelona, 2011; *València àrab en prosa i vers*. Servei de Publicacions de la Universitat de València, València 2011; *Un tratado catalán medieval de derecho islámico: el Libro de la Çuna e Xara dels moros: Introducción, edición, índices y glosarios por...* Universidad de Córdoba, Córdoba 1989.

Dels 115 articles erudits (no considero aquí els divulgatius), destaco, entre d'altres: «Un epitaffio islamico proveniente da Maiorca portato a Pisa come trofeo di guerra?». *Quaderni di Studi Arabi: Nuova Serie* (Rivista annuale pubblicata dall'Istituto per l'Oriente, Roma), núm. I (2006), p. 55-68; «L'epitafi del rei mallorquí Ibn Aglab conservat a Pisa». *Butlletí de la Societat Arqueològica Lulliana*, núm. 66 (2010), p. 279-298; (Amb A. Labarta, amb qui col·labora sovint): «La decoración árabe, caligráfica y vegetal de las vigas del Museo Diocesano (Barcelona)». *Arqueología y Territorio Medieval*, núm. 23 (2016), p. 57-73; «Clave árabe para el Repartiment de Valencia». *Saitabi: Revista de la Facultat de Geografia i Història*, núm. 66 (2016), p. 11-26.

Cal referir-se també a 46 col·laboracions en obres col·lectives, que no detallo.

Ha participat en 18 homenatges a personalitats com J. M. Lacarra, M. Sanchis Guarner, F. Corriente, Antoni Ferrando, Vicenç Rosselló, etc.

Ha assistit amb ponència a 16 congressos, com el titulat «Toponímia tribal o familiar y organización del espacio en el área islámico-valenciana», celebrat a la Casa de Velázquez de Madrid el 1983.

Ha publicat també: «La llengua dels sarraïns valencians» a *Llengües en contacte als regnes de València i de Múrcia (segles XIII-XV)*, Universitat d'Alacant, Alacant 1995, p. 13-27; «Àrab i català en temps de Jaume I: una revisió a través del *Llibre dels feits*», a Germà Colón Domènech i Lluís Gimeno Betí (ed.). *La llengua catalana en temps de Jaume I*. Publicacions de la Universitat Jaume I, Castelló de la Plana 2020, p. 37-69; «Adaptación árabe de los topónimos antiguos», a *Congrés Internacional de Toponímia i Onomàstica Catalanes*, Universitat de València, València 2002.

Darrerament participa sovint en congressos d'arqueologia amb ponències sobre epigrafia àrab, matèria en la qual és una gran experta.

És autora de 23 ressenyes d'obres d'autors que coneixem, com Joan Coromines (*Onomasticon Cataloniae*), M. T. Ferrer i Mallol, F. Garcia Oliver, J. Piera, etc.

També cal citar 18 informes, que ella anomena «Recerca per a tercers», sobre textos àrabs, sol·licitats pel Servei de restauració de manuscrits àrabs de la Generalitat Valenciana, per l'Arxiu de la catedral de Lleida o per a estudiosos com A. Furió, F. Sabaté o jo mateixa, i 13 sobre estudis onomàstics.

I encara cal citar 42 més 119 estudis epigràfics àrabs en *graffiti*, pintura, capitells, ceràmica, porcellana, guixeries, làmines de plom, segells, socarrats, orfebreria... o, també, la classificació monetària de la Biblioteca de la Universitat de València. I 64 informes toponímics sol·licitats per diversos particulars, editorials i institucions.

La Dra. Barceló, quan acabà la carrera, va entrar al Departament d'Història Medieval de la Universitat de València, però quan s'hi establí com a catedràtica —pas previ per a la càtedra de Còrdova— s'integrà del tot a la societat valenciana i acceptà diverses responsabilitats i càrrecs universitaris i no universitaris: fou directora del Departament de Filologia Catalana, degana de la Facultat de Filologia, i també és avaluadora i membre de comitès científics i de consells assessors de nombroses revistes nacionals i estrangeres.

Els motius de proposta radiquen en el fet que soc l'única arabista de la Secció i ja tinc una edat força avançada. També, que cap de les societats filials de l'IEC comprèn la figura d'un especialista en el món àrab i islàmic, que la Dra. Barceló pot exercir convenientment.

Dolors BRAMON I PLANAS

Joan Bosch i Ballbona (Malgrat de Mar, 1960) és llicenciat i doctorat a la Universitat de Barcelona i professor titular d'universitat (Universitat de Girona, Facultat de Lletres) amb acreditació de catedràtic de l'agència estatal (ANECA) des de l'any 2021. És docent d'història de l'art, especialitzat en els períodes del Renaixement i del Barroc a Catalunya. Ha estat cap del Departament (2009-2013), vicedegà de la Facultat (2002-2005), coordinador dels estudis d'història de l'art (1996-2000) i coordinador del màster en patrimoni cultural i natural. Des del 2013 fins al 2022 va ser director tècnic de l'Institut Català de Recerca en Patrimoni Cultural (ICRPC-CERCA). Va ser guardonat amb el Premi Extraordinari de Doctorat per la Universitat de Barcelona (1994) i també amb el Premi de Recerca Antoni Pedrol Rius (1995). Ha estat membre de la Comissió de Llengües i Humanitats de l'ANECA entre 2007 i 2017. És avaluador per AQU, ANEP i ANECA i va ser membre de la Comissió de Patrimoni de la Delegació de Girona i de la Junta de Qualificació, Avaluació i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya. Ha participat en vint-i-un projectes R+D+I en convocatòries competitives, de cinc dels quals ha estat IP. Ha estat professor visitant de llarg termini a les universitats italianes de Sàsser i Càller i ha efectuat estades de recerca a Roma, Nàpols i Londres. Ha participat en nombrosos congressos nacionals i internacionals, d'alguns dels quals ha estat l'organitzador.

És autor d'aproximadament 150 publicacions. Els eixos principals de la seva recerca són els següents:

— L'art dels segles XVI i XVII produït a Catalunya, amb l'estudi crític i la redescoberta d'alguns dels autors i obres més significatius d'aquest panorama històric, la majoria

relacionats amb l'art del retaule. En aquesta línia ha publicat llibres sobre Agustí Pujol (2009), els retaules del Bages durant el segle XVII (1990), el retaule major de Santa Maria d'Arenys de Mar (2004) i el del Priorat de Sant Pere de Reus (amb Joaquim Garriga, 1997).

— La reconstrucció de la cultura artística dels tallers artístics del Principat, sobre la qual ha ofert resultats importants, alguns en publicacions internacionals: «La culture artistique au service de l'art de dévotion: exemples en Catalogne à l'époque moderne», Rennes, 2009; «El impacto d'Albrecht Dürer y de la estampa internacional en Cerdeña», Càller, 2013, o més recentment: «Sobre cultura artística d'estampa a Catalunya a les acaballes del cicle barroc» (*Locus Amoenus*, 2021).

— Finalment, des del 2008 treballa en una tercera exploració, la col·lecció dels Marquesos de Villafranca, virreis de Nàpols, Sicília i Catalunya en temps de Felip II i Felip III, sobre la qual ha presentat ponències en congressos internacionals i ha publicat articles de rellevància acadèmica.

Ha comissariat sis exposicions. Recentment, l'exposició «Falsos veraders. L'art de l'engany», que va comissariar amb el professor Francesc Miralpeix el 2020 al Museu d'Art de Girona, i que ha rebut el premi a la millor exposició temporal de l'any de l'Associació Catalana de Museòlegs. Per si sola, la seva trajectòria acadèmica avala amb escreix la seva candidatura a l'IEC, però, a més, convé ressaltar el seu compromís inequívoc amb la defensa de la cultura i la llengua catalanes.

Marià CARBONELL I BUADES

Enric Gallén i Miret (Barcelona, 1951). La seva activitat acadèmica es divideix en dues etapes diferenciades. Entre 1976 i 1993, va estar vinculat al Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona, s'hi va llicenciar (1975) i doctorar (1983), i va obtenir-hi una plaça de professor titular el 1986. Paral·lelament, va ser alumne dels últims seminaris de literatura catalana que el doctor Joaquim Molas va impartir als Estudis Universitaris Catalans de l'Institut d'Estudis Catalans (1969-1972) al Palau Dalmau del carrer de Montcada. Després de la mort, el 1981, d'Antoni Comas, el doctor Joaquim Molas va accedir a la càtedra vacant de la Universitat de Barcelona. Dirigir per ell, va enllestir la tesi doctoral sobre *El teatre a la ciutat de Barcelona durant el règim franquista, 1939-1954* (1983), que va obtenir el Premi Jaume Massó i Torrents 1985 de l'Institut d'Estudis Catalans (1985). Va participar en la *Història de la literatura catalana* (1986-1988), dirigida per Joaquim Molas, com a especialista en teatre contemporani (vol. 8, 9, 10 i 11), i posteriorment ho va fer també en l'obra homònima dirigida (vol. 6 i 7, 2021 i 2022) pels doctors Jordi Castellanos i Jordi Marrugat.

En relació amb el teatre català, ha editat i estudiat autors com Àngel Guimerà, Josep Pin i Soler, Josep M. de Sagarra, Salvador Espriu, Joan Brossa, Josep M. Benet i Jornet, Rodolf Sirera, Alexandre Ballester, Sergi Belbel, Jordi Galceran, Carles Batlle o Josep M. Miró. Ha coordinat el llibre *Romea, 125 anys* (1989) i el guió del documental *Romea, 150 anys* (2013). Ha editat les *Memòries teatrals* (2001) de Narcís Oller, i amb Dan Nosell, professor de la Universitat d'Uppsala, *Guimerà i el Premi Nobel: Història d'una candidatura* (2012). Amb Margarida Casacuberta, Francesc Foguet i Miquel M. Gibert, van publicar *El debat teatral a Catalunya: Del Modernisme a la Guerra Civil* (2011).

En la segona etapa, el curs 1993-1994 s'incorpora, mitjançant un concurs d'accés, a la Facultat de Traducció i Interpretació de la Universitat Pompeu Fabra. Després de guanyar la càtedra de Literatura Catalana i Història de las Traduccions (1997), i sense abandonar la investigació sobre la literatura catalana i concretament el teatre contemporani, va promoure les línies de recerca que relacionen la literatura catalana amb la comparada i els estudis de tra-

ducció i recepció cap a la nostra cultura. Amb la creació del grup TRILCAT (Grup d'estudi de traducció, recepció i literatura catalana, <<http://trilcat.upf.edu/>>), es porta a terme una àmplia activitat acadèmica amb l'organització de simposis propis, la creació de bases de dades de traducció en relació amb la literatura catalana i la publicació de l'Anuari TRILCAT, <<http://trilcat.upf.edu/anuari/>>, una revista electrònica d'accés obert. Amb la Càtedra Màrius Torres de la Universitat de Lleida, que dirigeix el doctor Joan Ramon Veny, i Editorial Barcino, hem endegat la col·lecció «Biblioteca Històrica de la Traducció Catalana», <<https://www.editorialbarcino.cat/colleccio/biblioteca-historica-de-la-traduccio-catalana/>>.

Entre 2000 i 2017, Gallén ha estat investigador principal de diversos projectes de recerca I + D i coordinador del Grup de Recerca Consolidat TRILCAT. En el pla individual, ha portat a terme treballs de recerca de traducció i recepció teatrals en la cultura catalana sobre el teatre nord-americà (O'Neill, Wilder), francès (Lenormand, Cocteau, Juvet, Beckett, teatre de boulevard), anglès (Shaw, Wesker, Jellicoe), hongarès (Molnár, Fodor), italià (De Filippo, Fo) o escandinau (Ibsen). Una altra via de recerca la constitueix l'estudi comparatista entre la literatura catalana i l'espanyola, sobre l'estudi del bilingüisme i la diglòssia en el teatre modern i contemporani.

Paral·lelament, ha dut a terme també activitats professionals relacionades amb la nostra cultura de distint ordre i significació. En seleccionem algunes:

1. Assessor literari del Cicle de Teatre Clàssic Català (1992) del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya, dirigit per Domènec Reixach i coordinat per Josep M. Benet i Jornet.

2. Membre de la Societat Verdaguer (1995).

3. Coordinació dels llibres *Josep M. de Sagarra, home de teatre* (1994) i *Guimerà 1845-1995* (1995), guardonats amb el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona (1995).

4. Coordinació, amb Carles Batlle, del curs «La representació teatral» (2000) per als estudis d'humanitats de la UOC.

5. Membre del Consell d'Assessorament Artístic del TNC (1998-2005), que dirigia Domènec Reixach, i responsable, amb Carles Batlle, del Consell de Publicacions.

6. Publicació del llibre *Teatre Goya 1916-2008* (2008), encàrrec del grup FOCUS.

7. Amb la professora Neus Oliveras, responsables del guió museològic del Museu Àngel Guimerà del Vendrell, que es va inaugurar el 2015.

A banda de la participació en jurats i comissions diverses, amb la voluntat que els llibres de creació i els estudis locals o estrangers sobre teatre tinguin acollida a la premsa, ha fet crítica teatral a *Diari de Barcelona* (1988-1990), *Escena* (1988-1994), *El País* (1988-1993), *El Periódico de Catalunya* (1998-2002), *Benzina* (2006-2008) i *Presència* (2010-2012). També a *Serra d'Or*, *Núvol* i *Entreacte*.

Ramon PINYOL I TORRENTS

Joaquim Tremoleda i Trilla (Lladó, Alt Empordà, 1962) es va llicenciar en arqueologia i història antiga a la Universitat Autònoma de Barcelona el 1985 i va obtenir el doctorat per la Universitat de Girona el 1996, amb la tesi titulada *Ceràmiques romanes de producció local al NE de Catalunya: època augustal i altimperial*, sota la direcció de Josep Maria Nolla. Actualment treballa com a conservador-arqueòleg del Museu d'Arqueologia de Catalunya - Empúries.

És un arqueòleg especialitzat en la cultura romana, però bé que el seu esperit inquiet i la seva extraordinària capacitat de treball l'han dut a ser també un bon especialista del món grec, i també d'antiguitat tardana i medieval, així com a fer incursions en estudis de neolític. Treballa, doncs, amb una visió temporal llarga, tant en l'àmbit rural com en l'urbà. Entre llibres i articles en revistes especialitzades, és autor o coautor d'entorn de 480 publicacions. És, doncs, un dels autors més fructífers que tenim a Catalunya en el camp de l'arqueologia. S'ha centrat especialment en la recerca de la romanització del nord-est català i d'Empúries, i per tant també del període grec i romà. La seva tesi es va publicar el 2000 a Oxford, dins la col·lecció «British Archaeological Reports, International Series».

Amb la bona base del coneixement de la ceràmica, es va dedicar posteriorment, amb gran èxit, a l'estudi de les àm-

fores vinàries, les terrisseries que les obraven i els centres productors de vi. De fet, és un dels principals investigadors sobre el tema, que ha posat en solfa el coneixement de la producció de vi romà a les comarques de Girona, i per extensió també ha contribuït al de l'àmbit general català. Els seus estudis sobre els segells de les àmfores són molt remarcables, amb conclusions força rellevants sobre els lligams que unien comerciants de Narbona, del nord d'Itàlia i de les costes gironines. Però també, de forma pionera, ha fet estudis dels segells sobre *dolia*, grans tenalles o contenidors fixos per a vi.

Una altra dedicació important ha estat l'excavació de vil·les romanes. Amb Pere Castanyer va excavar íntegrament la villa de Vilauba, al Pla de l'Estany. Hi han aplicat un seguit d'anàlitzes, n'han estudiat la flora i la fauna, l'economia, l'arquitectura i el funcionament, i l'han publicat detalladament. També l'han museïtzat, de manera que avui és un referent de les vil·les romanes catalanes d'interior visitables. Havent acabat aquest projecte, també amb Pere Castanyer, van excavar la terrisseria de l'Ermedàs (Cornellà del Terri). I un cop ben estudiat aquest jaciment, s'han centrat en la recerca de la villa romana de Can Ring, a Besalú. El món rural romà del nord-est ha estat, doncs, un dels seus capteniments fonamentals, com es pot comprovar en la recent organització del Congrés In-

ternacional Ager Mutabilis «L'explotació del territori durant l'època romana», celebrat a Calonge el maig de 2023.

No solament ha participat en nombrosos congressos nacionals i internacionals, com a ponent o com a membre del comitè científic, sinó que també ha organitzat diverses reunions i seminaris de temàtica arqueològica. Destaca com a ànima fonamental de la part catalana de les trobades catalano-franceses Circa Villam, que han donat lloc a la publicació de la sèrie «Studies of the Roman World in the Roman Period», actualment editada per l'Institut de Patrimoni Cultural de la Universitat de Girona.

Més enllà de les vil·les ja esmentades, al llarg de la seva carrera ha dirigit nombroses excavacions arqueològiques. Ha fet força recerca també en àmbit urbà, a la ciutat romana d'Empúries i al seu entorn. Des de l'any 1983 forma part de l'equip tècnic dels Cursos Internacionals d'Arqueologia d'Empúries i des del 1995 forma part de la junta (amb el càrrec de tresorer) i del consell redactor dels *Annals de l'Institut d'Estudis Empordanesos* de Figueres.

Actualment és l'investigador principal del projecte d'investigació quadriennal, aprovat per la Generalitat de Catalunya, titulat «Ocupació del territori i explotació de l'espai rural a l'àrea del Pla de l'Estany - Garrotxa. *Uillae*, tallers, comunicació i recursos entre els segles II aC-VIII dC»

(2022-2025). A més, ha participat com a investigador en un nombre important de projectes de recerca competitiu, d'àmbit autonòmic i estatal.

Però no solament ha fet treballs de recerca bàsica, sinó que també s'ha interessat per la síntesi científica. Ha treballat en l'àmbit del patrimoni i en el de la museografia i ha coordinat diverses exposicions i la publicació dels catàlegs corresponents.

Pel que fa a la docència, és professor associat de la Universitat de Girona des del curs acadèmic 2019-2020 fins a l'actualitat. A més, ha participat en diversos màsters i doctorats. Va ser professor del màster de la Universitat de Girona. També ha estat docent dins el màster de la Università degli Studi di Palermo «Ricercatori ed Esperti di Alta Tecnologia e Innovazione Tecnologica Applicata al Settore dei Beni Culturali», el 2016. Finalment, té la *venia docendi* com a professor URV adscrit al Doctorat d'Arqueologia Clàssica. També és codirector de diverses tesis doctorals de temàtica arqueològica.

I davant d'una producció tan important i extensa, Joaquim Tremoleda encara ha tingut temps per fer una incursió en la narrativa, amb la novel·la *La passió necessària: el pintor Marian Llavanera*, publicada el 2018.

M. Carme BELARTE I FRANCO

Caterina Valriu Llinàs (Inca, 1960) és diplomada en educació primària per la Universitat de Barcelona (1980), llicenciada en filologia hispànica (1983) per la Universitat de les Illes Balears (1983), amb Premi Extraordinari de Llicenciatura i amb Grau (1985), doctora en filologia catalana per la UIB (1992) i doctora en antropologia (2021) per la UB. Ambdues tesis obtingueren la qualificació de *cum laude* per unanimitat. Ha treballat com a docent des de 1981, primer com a professora de primària (1981-1990) i des de 1990 com a professora universitària. El 1992 va guanyar la plaça de professora titular d'Escola Universitària, el 1998 la de titular d'universitat i el 2018 la de catedràtica d'universitat. A hores d'ara té quatre sexennis de recerca reconeguts per l'ANECA.

Com a docent universitària, adscrita al Departament de Filologia Catalana i Lingüística General de la UIB, ha impartit assignatures en els diferents cursos de primer, segon i tercer cicle (doctorat i màster). També ha dirigit nombrosos TFG, TFM i diverses tesis doctorals. En l'àmbit de la didàctica, és autora de llibres de text per a educació primària (publicats per les editorials Anaya i Barcanova) i de dos manuals universitaris: *Història de la literatura infantil i juvenil catalana* (1994), reeditat i ampliat el 1998, i *La literatura per a infants i joves: Anàlisi, gèneres i història* (2013), aquest últim en col·laboració amb Gemma Lluch.

En el terreny de la recerca, ha desenvolupat dues línies de treball preferents: la literatura popular tradicional (et-

nopoètica) i l'estudi de la literatura infantil i juvenil. En ambdues ha fet aportacions valuoses que han estat acadèmicament i socialment reconegudes. A més a més, també s'ha dedicat a l'estudi de la cultura popular en general —especialment pel que fa als cicles festius i al llegendari— i a la didàctica de la literatura.

Igualment cal assenyalar la seva implicació molt activa en diferents entitats i equips de recerca. És membre del Grup d'Estudis Etnopoètics des de la seva creació (2004). Als anys 2004-2005 fou la directora del projecte Arxiu d'Història Oral, finançat per la Càtedra Alcover-Moll-Villangómez (CAMV). Del 2007 al 2014 va dirigir el Grup d'Estudis Etnopoètics (GEE) de la Societat Catalana de Llengua i Literatura, de l'IEC. Ha treballat en quatre projectes de recerca I + D subvencionats pel Ministeri d'Educació i Ciència, formant part com a investigadora a temps complet de l'equip liderat per la Dra. Carme Oriol de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona. També cal esmentar que és membre del comitè editor de la revista *Llengua & Literatura* (IEC) i del comitè científic de les revistes acadèmiques *Ítaca* (UA), *Caplletra* (IIFV-PAM) i *ELOS* (USC). De la seva activitat com a investigadora, a més de l'edició d'un bon nombre de llibres, se n'ha derivat la participació en nombrosos congressos i la publicació dels seus treballs en volums col·lectius i en diverses revistes, tant nacionals i estatals com internacionals.

Un altre aspecte a destacar de Caterina Valriu és la seva condició de narradora oral i d'escriptora de llibres per a

infants. Com a narradora, des de 1987 fins a l'actualitat ha portat a terme prop de quatre mil sessions de narració en escoles i biblioteques. Els seus llibres de creació, publicats per editorials prestigioses, han estat ben acollits pels lectors i ben valorats per la crítica, i alguns han estat traduïts a altres llengües, com el francès, l'anglès, el castellà, el gal·lec i el coreà. Per a lectors adults ha publicat els volums *Llegendes de Mallorca* (2010) i *Balears i Pitiüses, terres de llegenda* (2013).

La seva bibliografia en l'àmbit dels estudis literaris (etnopoètica i literatura popular tradicional) és formada pels títols següents: *El Carnaval a Palma, com era abans* (1989); *El Carnaval a Mallorca* (1995); *Influència de les rondalles en la literatura infantil i juvenil actual* (1998); *El rei Jaume I, un heroi històric, un heroi de llegenda* (2008); *Paraula viva: Articles sobre literatura oral* (2008); *Sant Vicenç Ferrer: història, llegenda, devoció* (2010); *El Comte Mal: Entre la història i la llegenda* (2013); *Personatges de llegenda a la tradició popular mallorquina* (2014); *Aux origines du monde: Contes et légendes de l'Espagne* (2015); *Les rondalles que l'Arxiduc no va publicar:*

Edició, catalogació i estudi del Corpus de Rondalles de Mallorca. Antoni M. Peña - Arxiduc Lluís Salvador (2022); *De llegenda: Articles sobre el llegendari* (2023).

Sobre literatura infantil i juvenil ha publicat les obres següents: *Història de la literatura infantil i juvenil catalana* (1998); *Imaginari compartit: Estudi sobre literatura infantil i juvenil* (2010), i, amb Gemma Lluch, *La literatura per a infants i joves en català: Anàlisi, gèneres i història* (2013).

Per l'activitat investigadora que ha desenvolupat, per la seva tasca de dinamització literària i per les seves nombroses publicacions ha rebut diversos premis i reconeixements: Premi Pare Colom 2010 de l'Obra Cultural Balear; X Premi Aurora Díaz-Plaja (2011); Premi Dijous Bo 2016 de l'Ajuntament d'Inca; Premi Mallorca de Literatura Infantil (2020); Premi Mallorca d'Assaig (2021); II Premi Antoni M. Badia i Margarit (2023) de la Universitat de Barcelona; 29è Premi Valeri Serra i Boldú de cultura popular (2023).

Damià PONS I PONS